

den grammatikalske Forbanelse, som er nødvendig. Men det ærede Medlem kan gaa til hvilken som helst Skole, han vil, han skal da finde sin Paastand bekræftet, det kan jeg indestaa det ærede Medlem for. Særligt er det i denne Tid — den ærede Kultusminister maa som Fader have Kundskab dertil — udgaet en Opfordring til de høiere Skoler her i Kjøbenhavn om fra de vedkommende Hjem at indhente nøiagtige Oplysninger om, hvor lang Tid Eleverne anvende til deres Forberedelse, hvor let det falder dem o. s. v. Derved vil der ganske vist kunne komme en, om end i forskjellige Retninger noget mangelfuld, i det Hele dog nogenlunde god Oplysning om, hvorledes det forholder sig med Elevernes Hjemarbejde lige overfor de stillede Forordninger, og forsaavidt det skulde vise sig, at der her i Kjøbenhavn kan komme et brugeligt Resultat af de søgte Oplysninger, vil man maasse ogsaa kunne foretage noget Lignende med de høiere Skoler i Provindserne og derved faae indhentet Oplysninger, hvorpaa der kan bygges en sikker Opfattelse af, hvorvidt det skulde være hensigtsmæssigt at foretage en Indskrænkning af Forordningerne paa de forskjellige Trin i Skolen, eller om et eller andet Sag maasse indenfor visse Aldersgrænser skulde være for vanskeligt. At der skulde finde Overbeholdelse Sted paa det Punkt, som det ærede Medlem antager, tror jeg ikke. Snarere kunde det være paa et andet Sted, nemlig i første Klasse, og det er ganske naturligt, fordi man ved det ærede Medlems tilligemed Andres Betræbelser har opnaaet at faae slaaet de to nederste Klasser i Latinskolerne ihjel, et Led af den Reform, man foretog, som jeg anser for i høieste Grad ubeldig. Den har ingenlunde været gavnlig i økonomisk Henseende og høist ubelig for Undervisningen. Der spildes en hel Del Tid for Lærerne ved at skulle sammenarbejde disse fra forskellige Steder komne Elever, men ogsaa for Eleverne er Sagen ubeldig, idet de skulle begynde med to nye Sager i den Klasse, hvori de komme ind, nemlig Latin og Mathematik, samtidig med, at de faae nye Lærere i alle Sager. Baa de i Frank og Lybst, hvori de skulle have naaet en vis Dygtighed isorveien, skulle de skifte Lærere; men deraf er Følgen, at Sager bliver vanskelige for dem, idet de have ondt ved at finde sig tilrette med disse nye Lærere, der naturligvis følge noget forskellige Metoder fra dem, de ere vant til. Jeg tror, at man har Erfaring for, at dette Forhold fremkalder Vanskelighed for mange af Eleverne ved Indtrædelsen i de lærde Skoler, skjøndt de i Reglen komme fra Skoler, som specielt have forberedt dem til denne Indtrædelse. Efter eet eller to Aars Forløb er der mange af dem, der igjen falde fra. Hvis det ærede Medlem har Interesse for de lærde Skolers heldige Udvikling, saa skulde det ærede Medlem

gaa med til atter at oprette disse to Klasser; jeg er overbevist om, at dette vilde være en god Gjerning. Der er et andet Punkt, hvor man kunde hjælpe til de lærde Skolers Udvikling indadtil. Jeg sigter herved til, at der burde gives Ministeren bedre Kræfter i hans Ministerium, saaledes, at han fik sagkyndige Mænd, der kunde hjælpe ham ved Undersøgelsen og Bedømmelsen af alle herhen hørende Forhold. Ligesom man i sin Tid havde en Overkoleldirektør for Almueskolerne, som gjorde ubemærket Gavn — men affastede denne Post, uagtet det var anerkjendt, at begge de Mænd, der havde beklædt Posten, havde gjort Sagen store Gjenester, burde Ministeren, der naturligvis ikke kan have de specielle, praktiske Kundskaber, og som derfor altid maa hente sine Oplysninger saa herfra, saa derfra, have Medhjælper i sit Ministerium ved Kræfter, som være særligt udviklede i Kundskaben om disse Institutioner, og det vilde ikke være vanskeligt for den høitærede Minister at finde saadanne Kræfter. Ligeledes vilde jeg anse det for gavnligt, om man herfra vilde give den ærede Kultusminister nogle Midler til at sende Folk ud for at studere disse Forhold i fremmede Lande. Der er i Europa fortiden en saaa stærk Bevægelse i den pædagogiske Verden, der er saamange nye Ideer komne frem, og der skeer saamange praktiske Forsøg, at naar man herhjemme fra vil følge med, maa Ministeren være istand til at sende Folk ud, som nøiagtig kunne følge og undersøge disse Forhold. Der er endelig et Punkt foruden Spørgsmaalet om at lønne Lærerne bedre, hvilket jeg ikke skal omtale, som jeg her vil berøre, nemlig den Forordning, der bør stilles til Folk, inden de blive Lærere. Jeg sigter herved til den pædagogiske Forbanelse. Det har hidtil været saa, at man er bleven Lærer, uden at der har været stillet den allermindeste Forordning til den vorrende Lærer om at kjende Noget til Pædagogiken, men det er nu en fuldstændig almindelig anerkjendt Ting overalt i det øvrige Europa, at der virkelig bør fordras ikke saa ganske Lidt i saa Henseende. Man indrømmer ikke mere, at det gaar an, at en Mand bliver Lærer, uden at have nogen psykologisk Kjendskab til Barnaturen, til hele den Udvikling, som foregaar der. Det er nødvendig, naar man vil virke heldig som Lærer, at vide Besked om dette, og det er mere og mere blevet indlysende, hvor mange Feil der kan blive begaaede, hvor denne Kundskab mangler. Der er her et Felt, hvor der er Meget at gjøre, uden at det derfor bliver nødvendig, at man skrider til en radikal Reform af det lærde Skolevæsen. Hvis man vil give Kultusministeren Penge i disse forskellige Retninger, ere vi derved inde paa en Vej, som vil kunne føre til de gavnligste Resultater. Endnu maa det være mig tilladt at gjøre en enkelt Bemærk-